

Издаде заповѣдь — законъ:
„Навредъ изъ царството голѣмо
Да не остане ни вретено,
И никой да не сѣе ленъ,
Предачки всички до една
Да ги пропждятъ настрана!“
И щомъ тѣй царьтъ заповѣда,
По-малко взе за сънь да страда,
Катъ други пжтъ — яде, пие.
Минаватъ дни, расте му щерка,
Цѣфти катъ хубавъ майски цвѣтъ
И радва се въ животъ богатъ.
Петнайсетъ минаха години,
Но сѣ го мжчи мисльта,
Какво, какво ще стане тя?
Еднажъ съ царицата, жена си,
Да се разходи той отиде,
Мѣста познати да обиди,
Но, като никой други пжтъ,
Той своята щерка днесъ не взе —
На умъ му сѣкашъ не дойде.
Въ палата стража бди и пази,
Но тя сама като остана
И нетърпѣние я обхвана,
Прѣзъ прозорцитѣ не погледна,
Не бѣ момиче непослушно,
Но въ пруста ней бѣ задушно
И навънъ излѣзе тя сама.
— Ще мога, мина ѝ на умъ,
Да видя всичко, тѣй — безъ шумъ.
Въ палата стаи тамъ безъ брой,
Навредъ се тихо тя разхожда,
Познати стаи пакъ спохожда,
На всички радва се и чуди;
Напрѣдъ ѝ една врата
Отворена, и гледа тя
Една извита стълба тамъ;
— Какво е горѣ, та не знамъ?